

Ren, Oma, ren!

(Renn, Oma, renn!)

Blijspel in drie bedrijven

door

ULLA KLING

vertaling

Hub Fober

TONEELUITGEVERIJ VINK B.V.

Tel: 072 - 5 11 24 07

E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl

Website: www.toneeluitgeverijvink.nl

VOORWAARDEN

Alle amateurverenigingen die het stuk: **REN, OMA, REN! - RENN, OMA, RENN!** gaan opvoeren, dienen in alle programmaboekjes, posters, advertenties en eventuele andere publicaties de volledige naam van de oorspronkelijke auteur: **ULLA KLING** te vermelden.

De naam van de auteur moet verschijnen op een aparte regel, waar geen andere naam wordt genoemd.

Direct daarop volgend de titel van het stuk.

De naam van de auteur mag niet minder groot zijn dan 50% van de lettergrootte van de titel.

U dient tevens te vermelden dat u deze opvoering mag geven met speciale toestemming van het I.B.V.A. Holland bv te Alkmaar.

Copyright: © 2006 Anco Entertainment bv - Toneeluitgeverij Vink bv

Internet: www.toneeluitgeverijvink.nl

E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl

Niets uit deze uitgave mag verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, verfilming, video opname, internet vertoning (YouTube e.d.) of op welke andere wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Het is niet toegestaan de tekst te wijzigen en/of te bewerken zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Vergunning tot opvoering van dit toneelwerk moet worden aangevraagd bij het Auteursrechtenbureau **I.B.V.A. HOLLAND bv**

Postbus 363

1800 AJ Alkmaar

Telefoon 072 - 5112135

Website: www.ibva.nl

Email: info@ibva.nl

ING bank: 81356 – IBAN: NL08INGB0000081356 BIC: INGBNL2A

Geen enkele andere instantie dan het IBVA heeft de bevoegdheid genoemde rechten van u te claimen, of te innen.

Auteursrechten betekenen het honorarium (loon!) voor de auteur van wiens werk door u gebruik wordt gemaakt!

Auteursrechten moeten betaald worden voor elke voorstelling, dus ook voor try-outs, voorstellingen in/voor zorginstellingen, scholen e.d.

Vergunning tot opvoering:

1. Aankoop van minimaal **13** tekstboekjes bij de uitgever.
2. U vult het aanvraagformulier in op www.ibva.nl of u zendt de aanvraagkaart (tevens bewijs van aankoop), met uw gegevens, naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
3. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Vergunning tot HER-opvoering(en):

1. U vult het aanvraagformulier in op www.ibva.nl of u zendt de aanvraagkaart met uw gegevens naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
2. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Opvoeringen zonder vergunning zijn niet toegestaan en strafbaar op grond van de Auteurswet 1912. Zij worden gerechtelijk vervolgd, terwijl de geldende rechten met 100% worden verhoogd. Het tarief wordt met 20% verhoogd voor opvoeringen waarvoor geen toestemming werd aangevraagd binnen drie weken voorafgaand aan de voorstelling.

Het is verboden gebruik te maken van gekregen, geleende, gehuurde of van anderen dan de uitgever gekochte tekstboekjes.

Rechten BELGIË: Toneelfonds JANSSENS, afd. Auteursrechten, Telefoon (03)3.66.44.00, E-mail: bestellen@toneelfonds.be en Website: www.toneelfonds.be.

Geen enkele andere instantie heeft de bevoegdheid genoemde rechten van u te claimen, of te innen.

PERSONEN:

Bettina - sympathieke figuur van middelbare leeftijd; mopperkont, met een hart van goud.

Lucas - haar goedmoedige echtgenoot, gebukt gaande onder het feit, dat hun huwelijk kinderloos bleef.

Oma - resoluut oudje, nog goed ter been, en elke vlooiemarkt bezoekend, speurend naar een verloren gegaan familiestuk.

Mitchi - haar ouderloos kleinzootje, van pakweg tien jaar; een bijdehand en levenslustig jochie.

Anneke - jonge, opgewekte, charmante standhoudster, maar geenszins op haar mondje gevallen.

Marc - collega standhouder, ook van huwbare leeftijd, met niet alleen oog voor zijn kostbare viool.

Appie - vrolijke vagebond, met duidelijk meer in z'n mars dan men zo op het eerste oog zou zeggen.

Fred - alias Fluwelen Freddie; letterlijk van alle markten thuis en zo link als een looien deur.

Agent - hem rechercheur te noemen, zou overdreven zijn, maar hij doet niettemin zijn best.

Klanten - het omhoog gevallen echtpaar Muizeke en Edward, alsmede vrouw 1 en vrouw 2

Verder nog een aantal bezoekers (figuranten).

DECOR:

Het stuk speelt op een vlooiemarkt, die opgebouwd is in de openlucht. Er zijn geen tussentijdse decorveranderingen nodig en de toestand wordt beschreven, gezien vanuit de zaal. De korte kant links wordt gedeeltelijk gevormd door de entree tot een snackbar. Ervoor een klein terrasje. Deze gelegenheid kan ook bezocht worden door deelnemende figuranten, in de kwaliteit van marktbezoekers.. De korte kant rechts en de brede achterwand kunnen ingevuld worden met groenvoorziening, een vergezicht, of desnoods door andere bij een vlooiemarkt passende toestanden. Het een en ander helemaal afhankelijk van de beschikbare ruimte ter plekke. De drie stands, waaromheen het hele gebeuren zich afspeelt, staan voren op het toneel. In plaats van echte marktkramen, mogen het gerust drie tafels zijn, waarop de marktlieden hun spullen hebben uitgesteld. Ertussen, of erachter, een of twee eenvoudige stoeltjes, waarop de marktlieden bij leegloop zelf even kunnen plaatsnemen. Voor het overige bevinden zij zich steeds achter de stands, met het gezicht naar de zaal toe. Bij klandizie staan ze dus naast, c.q. bij de bezoekers. Passanten, zonder tekst, mogen gerust ook wel eens met de rug naar de zaal toe staan. Hun tijdstip van optreden berust grotendeels op regie-inzicht. Links en rechts achter op- en afgang naar de overige marktgedeelten en het stadje.

EERSTE BEDRIJF

(Bettina, Marc en Anneke zijn bezig hun waren uit te stallen; overal staan kisten en dozen; de verkooptafel van Bettina bevindt zich rechts, ze is bezig kleren op een verrijdbaar rek te hangen; de tafel van Marc staat links en die van Anneke tussen deze twee in; Anneke is ook nog met haar tafel aan het schuiven en zodoende te dicht bij die van Marc gekomen)

MARC: Hé dame, wilt u zich alstublieft niet zo breed maken met uw troep!

ANNEKE: Ja zeg, waarvoor is een vlooiemarkt anders dan om troep aan de man te brengen? En wilt u soms de hele hoek hier voor u alleen hebben?

MARC: De hele hoek niet, maar uw tafel staat duidelijk op mijn territorium, dus schuift u een beetje!

ANNEKE: Ik denk er niet aan. Schuift u maar zelf!

BETTINA: *(heeft geamuseerd geluisterd)* Hei hei zeg, jullie gaan toch zeker geen ruzie maken om een paar centimeter meer of minder!

ANNEKE: "Ik" maak geen ruzie! Maar u hebt toch zelf gehoord hoe deze lomperik staat op te spelen! *(tot Marc)* Of hebt u soms twee standplaatsen gehoord?

MARC: Kom zeg, ik ga m'n tijd toch niet verdoen met zo'n onnozel wicht! *(duwt of trekt haar tafel resoluut een stukje naar rechts)* Kijk, zo is de zaak eenvoudig opgelost!

ANNEKE: Moet ik dat zomaar van die aangeklede aap nemen? *(ook resoluut)* Maar weet u wat, meneer, met iemand als u ga ik niet eens in discussie. Ik heb namelijk nog fatsoen in m'n lijf, wat men van u zeer beslist niet kan beweren! *(pakt een grote doos, draagt die tot bij de stand van Bettina)* Neemt u mij niet kwalijk, ik ben Anneke en ik neem aan, dat u wel zo vriendelijk zult willen zijn me te helpen mijn stand een stuk deze kant uit te dragen?

BETTINA: Maar natuurlijk. Kom maar. En ik heet overigens Bettina Wimmer. *(ze dragen de tafel samen 'n stuk naar rechts, dan, vrolijk)* Zo, nu staan jullie hopelijk ver genoeg uit elkaar, stelletje kemphanen!

ANNEKE: *(nog kwaad)* Ja, zo zal het wel goed zijn. Dezulken kun je er nu eenmaal moeilijk van betichten, dat ze gebukt gaan onder een overdosis aan verstandelijke vermogens!

MARC: Ja ja, en datzelfde geldt ook voor diegenen, die de betekenis van het woord bescheidenheid niet schijnen te kennen.

BETTINA: *(resoluut)* Maar nu is het afgelopen! Jullie lijken wel kleine kinderen! *(de drie gaan nu verder met uitpakken en opstellen van hun koopwaar, waarbij Anneke en Marc elkaar van tijd tot tijd giftige blikken toewerpen)*

APPIE: *(op van links achter, nonchalant, met zak of plastic tas over de schouder, oude vilthoed op, sympathiek en gewiekt)* Een heel mooie dag toegewenst allemaal! En kijk, kijk, kijk! Wat is er vandaag weer allemaal op de vlooiemarkt der ijdelheden tussen kunst en kitsch te koop? *(betast enkele dingen bij de stand van Bettina)* Ha, niet slecht zeg. Ik vraag me af waar u het allemaal vandaan haalt?

BETTINA: *(geeft hem een speels tikje op z'n hand, vrolijk)* Vingers thuishouden, Appie!

APPIE: *(beledigd)* Ho ho zeg, ik heb heus geen schurft!

MARC: *(opgewekt)* Ha, Appie mag natuurlijk niet aan het feest ontbreken.

APPIE: Logisch toch! Anders zou je me beslist gemist hebben, geef het maar gerust toe!

MARC: *(vrolijk)* Natuurlijk, wat dacht je!

APPIE: *(terwijl de drie nog steeds bezig zijn met uitstallen, in Marc z'n spullen neuzend)* Niet om wat te zeggen, Marc, maar je zou zo langzaam toch wel eens met iets nieuws mogen komen. Deze rommel raak je aan de straatstenen niet kwijt, tenminste, als ik tijdens de verkooponderhandelingen niet bemiddelend zou optreden.

BETTINA: *(olijk)* Waarvoor meneer dan weer één procent omzetprovisie verwacht, nietwaar?

APPIE: Momentje zeg, momentje! De laatste keer zaten we al op vijf procent, en bovendien zijn de kosten van levensonderhoud dusdanig gestegen, dat we het tarief gerust eens mogen verhogen tot tien procent.

MARC: Jij wordt met de dag hebberiger. En bovendien kan ik best alleen onderhandelen, daar heb ik jou niet bij nodig!

APPIE: Oei, die is kennelijk met het verkeerde been uit bed gestapt. *(al bij Anneke)* Dan is deze verschijning me een stuk sympathieker. Als ik me even mag voorstellen: Albert Stiefelaar, ten onrechte Appie de vagebond genoemd. En als ik 't even mag uitleggen: ik heb met de deelnemers aan deze vlooiemarkt al sinds jaren een overeenkomst gesloten in deze zin, dat ik van elke verkoop, die door mijn bemiddeling tot stand komt, een bescheiden provisie van twintig procent krijg.

ANNEKE: Nee nee, vriend, m'n gehoor is nog goed. Zonet was er sprake van hooguit vijf procent en zelfs daar ben ik het niet mee eens. Wat ik niet alleen kan verkopen, neem ik na afloop weer gewoon mee terug naar huis.

APPIE: De jeugd van tegenwoordig! Om te huilen! Die is veel te materialistisch ingesteld en heeft er niets geen moeite mee, dat mensen als ik verhongeren.

BETTINA: *(vrolijk)* Je wou natuurlijk zeggen: sterven van de dorst!

MARC: *(tot Appie)* En ga nu maar eens niet zo in het blikveld staan. Als ze jou zien, durven de mensen niet eens dichterbij te komen!

APPIE: *(terneergeslagen)* Ik heb het al geschoten, 'n vetpot zal 't hier vandaag niet worden. En dat, terwijl de goede oude Socrates vroeger al gezegd heeft: leven en laten leven!

ANNEKE: *(vrolijk)* Wat die arme Socrates niet allemaal in z'n schoenen krijgt geschoven.

MARC: *(spottend)* Moet je dat horen, het intellect is ook van de partij. Ik zou eerder hebben gedacht, dat u Socrates voor iemand uit de Muppetshow had gehouden.

ANNEKE: *(honend)* U schijnt het bijzonder goed met uzelf getroffen te hebben.

MARC: Met mezelf wel, maar dat schijnt vandaag ook het enige te zijn. *(Bettina, nog altijd met haar stand bezig, staat misprijzend haar hoofd te schudden)*

ANNEKE: *(tot Marc)* Ik heb een verzoek aan u.

MARC: Zegt u het maar. Ik ben een en al oor.

ANNEKE: Doet u me een plezier en richt u vandaag niet meer het woord tot me!

APPIE: *(van de een naar de ander kijkend, droog)* Laat ik nou altijd gedacht hebben, dat een goede buur beter was dan een verre

vriend. *(vanaf nu verschijnen met regelmaat bezoekers en -sters, die dan eens bij deze, dan eens bij die stand staan, in het een of ander geïnteresseerd zijn, naar de prijs vragen enz., maar steeds geluidloos en zonder afbreuk te doen aan de tekstrollen; ze komen van links of rechts en verlaten de plek na enige tijd via de tegenovergestelde kant; deze figuranten kunnen in verschillende gedaanten verschijnen, zodat het er slechts enkelen hoeven te zijn)*

BETTINA: *(tot vrouw 1, die inmiddels van achter links is verschenen en nu bij haar stand staat)* Zoekt u iets bepaalds, dame?

VROUW 1: Nee nee, ik kijk alleen maar een beetje. *(gaat naar de stand van Anneke, bekijkt het aanbod, dan, geïnteresseerd)* Aardig hoedje zeg. *(neemt de opvallende hoed met grote veer in de hand)* Hoe oud mag die wel zijn?

ANNEKE: *(ijverig)* Iets heel bijzonders, nietwaar?

APPIE: *(komt er vlug bij)* Dame, dit betoverende hoedje is al zó oud, dat het welhaast een onbetaalbare antiquiteit te noemen is. *(het hoedje met scheef gehouden hoofd taxerend)* Ik zou zeggen: vroeg empire, uit de epoche van gravin Louise d'Ansembourg, als u weet wie dat was? *(zij reageert ontkennend met haar hoofd)* Ja, dat dacht ik wel. Maar ik ben er haast van overtuigd, dat ze het zelf nog gedragen heeft.

VROUW 1: Wie?

APPIE: Gravin Louise natuurlijk. En, zoals gezegd, haast onbetaalbaar.

VROUW 1: *(het hoedje sceptisch in haar handen ronddraaiend)* Moet je nagaan.

ANNEKE: *(heeft al gepoogd ertussen te komen, nu terzijde, sissend)* Hou alsjeblieft op met dat gedoe! Ik kan m'n spullen zelf verkopen!

APPIE: *(ook terzijde en tussen z'n tanden)* Maar niet deze onooglijke mottige bloempot! Twintig procent! Afgesproken? *(weer royaal)* Als u mij toestaat, dame? *(ontneemt haar de hoed, zet deze vol zwier op haar hoofd, duidelijk achterstevoren, bekijkt het resultaat)* Grandioos!!! Het evenbeeld van gravin Louise, met dit verschil, dat hij u veel beter staat!

VROUW 1: Denkt u niet, dat het een beetje te opvallend is? *(de anderen staan zich te verkneukelen)*

ANNEKE: Maar nee toch! Hij staat u uitstekend! Deze hoed heeft mijn oma...

APPIE: *(het vlug van haar overnemend)* ...van haar overgrootmoeder geërfd, en die haar dochter was toentertijd kamermeisje bij gravin Louise. *(ontdoet zich van z'n eigen hoed)* Wacht, dan laat ik uzelf de charmante uitstraling ervan zien. *(ontneemt haar de hoed, zet 'm zelf op)* Zo, en wat zegt u nu?

VROUW 1: Neemt u mij niet kwalijk, maar uw eigen hoed staat u duidelijk beter. *(aarzelend)* Niettemin, voor met de carnaval is hij best wel aardig. Wat moet hij eigenlijk kosten?

ANNEKE: Ik had gedacht aan eh...

APPIE: *(vlug)* Het is, zoals gezegd, een echte curiositeit en als zodanig veel te waardevol om als carnavalsattribuut te dienen. Gravin Louise zou zich in haar marmeren tombe omdraaien, als ze het wist. Maar, omdat u het bent en dit model u zo ongemeen goed staat, laten we zeggen vijftig euro. *(Anneke geeft hem van pure ontzetting 'n por)*

VROUW 1: O nee, geen denken aan. Voor dat oud geval geef ik toch geen vijftig euro! U kunt er vijftien hebben, omdat hij toch wel enige originaliteit heeft.

APPIE: *(ontzet)* Wilt u de arme gravin, de Heer hebbe haar ziel, van de eeuwige vrede beroven? Dertig!

VROUW 1: *(geeft hem het geld)* Hier hebt u er twintig, dat is meer dan genoeg. *(ontfermt zich over de hoed)* Hij moet sowieso eerst naar de stomerij. Zoals die eruit ziet!

APPIE: *(grist het biljet uit haar hand)* Neemt u mij niet kwalijk, maar het heet, dat gravin Louise last had van roos. Dat was in die tijd en in die kringen een veel voorkomend verschijnsel.

VROUW 1: *(stopt de hoed in haar tas, vrolijk)* Nu mag u wel ophouden met uw gravin. Dat fabeltje kunt u beter bewaren voor goedgezovige zielen. *(af via rechts achter)* De groetjes!

ANNEKE: Het is toch niet te geloven! Ofschoon ik woedend ben, daarvan niet. Maar als sinds jaren sleep ik dat onooglijke geval van de ene vlooiemarkt naar de andere, en "hij" verkoopt 'm!

APPIE: Dat is toch algemeen bekend. Wil je verkoop met gewin, roep de hulp van Appie in. *(geeft haar het geld)* Zo, en hiermee heb ik mijn vijftig procent provisie toch wel verdiend. Of niet soms?

BETTINA: (*vrolijk tot Anneke*) Als je het nog niet mocht weten: onze Appie is op dat gebied een genie!

ANNEKE: Dat begin ik ook te geloven. Gossie zeg. En luister, Appie, dan wil ik ook niet de beroerdste zijn. (*geeft ze*) Hier heb je drie euro.

APPIE: (*teleurgesteld*) Nu heb ik maar drie procent en jij hebt er zeventien, dat is niet eerlijk! (*hilariteit bij de anderen*) Het loont niet eens de moeite daarvoor een rekening bij de bank te openen. Maar goed, als de aanwezigen mij nu willen verontschuldigen, dan trek ik me voor korte tijd terug op de dichtstbijzijnde bank in het park, om m'n broodje kaas soldaat te maken. Maar geen nood, (*af via links achter*) ik blijf de zaak van daaruit in de gaten houden.

ANNEKE: (*grinnikend*) Is me dat een zeldzaam portret zeg!

BETTINA: Appie kom je op elke vlooiemarkt tegen en je kunt onmogelijk kwaad op 'm worden. Waar hij vandaan komt is onbekend en over z'n verleden weet niemand iets. Maar volgens mij moet hij betere tijden gekend hebben, want het is beslist geen domme jongen.

MARC: (*stond met een klant te onderhandelen, die nu via rechts achter verdwijnt*) Hou toch op. Die man is niets anders dan een werkschuw element. Van mij krijgt hij in elk geval geen cent. Die zet toch meteen alles in alcohol om.

ANNEKE: U ziet kennelijk in geen enkele mens iets goed, neem ik aan?

MARC: Bij veel mensen moet men te diep graven, voordat men iets goeds gevonden heeft.

ANNEKE: (*spottend*) Hoe verhelderend! Aan meneer is een filosoof verloren gegaan.

MARC: (*kijkt haar hoofdschuddend aan*) Jammer eigenlijk.

ANNEKE: (*geïrriteerd*) Wat is jammer?

MARC: Zo'n lief gezichtje! En de rest mag er ook zijn. Maar het verstand...

ANNEKE: (*kwaad*) Hé zeg, wie denkt u wel dat u bent? Stuk onfatsoen!

BETTINA: *(rijdt haar klerenrek tussen de twee stands in, zodat geen direct oogcontact meer mogelijk is)* Wacht eens even, jullie twee. Aan dat gekibbel gaan we vlug een einde maken!

MARC: Goed idee. En hopelijk verkoopt u die spullen niet zo vlug, zodat er geen gaten vallen!

ANNEKE: Zo'n onaangename tijdgenoot heb ik nog nooit meegemaakt. *(meer in zichzelf)* Ingebeelde kwast!

BETTINA: *(tot Anneke)* U moet gewoon niet meer luisteren. *(tot Marc)* En u mag nu wel eens ophouden met dat getreiter. Denkt u soms, dat het zo plezierig is daarnaar te moeten luisteren? *(met blik op links achter)* Aha, kijk, daar komt m'n man. Weet u, juffrouw Anneke, hij protesteert iedere keer weer, als ik aan 'n vlooiemarkt deelneem. Ik heb dit namelijk niet nodig, want wij runnen een grote zaak in huishoudelijke artikelen, maar aan dit werk hier heb ik nu eenmaal het grootste plezier. *(vrolijk)* En het gekke is: zodra hij de sfeer van de markt geproefd heeft, is hij niet meer weg te branden.

LUCAS: *(inmiddels op van links achter, heeft even 'n blik geworpen in de snackbar, weer terug)* Goedendag samen. En vrouw, heb je al iets verkocht? *(met blik op Anneke)* En kijk, er is zelfs een charmante jongedame mee van de...

MITCHI: *(scheurt op dat moment met z'n autopod van rechts achter het toneel op, achter zich kijkend en roepend)* Ren, oma, ren! *(botst daarbij tegen Lucas op en valt)*

LUCAS: Ho ho, m'n vriend, een beetje minder onstuimig mag ook!

MITCHI: *(onthutst overeind krabbelend)* Oh, neemt u mij niet kwalijk meneer!

BETTINA: *(kwaad)* Kun je niet een beetje uitkijken, bengel! Je mag de mensen toch niet zomaar van de sokken rijden!

LUCAS: Och, zo erg is het nu ook weer niet. *(klopt het stof van z'n broek)* Owee, je bent aan m'n broek blijven hangen. Er zit 'n klein scheurtje in!

BETTINA: *(komt erbij, kwaad)* Die mooie broek! Moet je dat nu zien! *(tot Mitchi)* Is er dan niemand, die jou een beetje in de gaten houdt? Hoezo kom je hier als een wildeman aangevlogen?

MITCHI: Ik wou mijn oma toch alleen maar laten zien, dat ik sneller kan rijden, dan zij rent. Maar die broek kan ik niet betalen, en mijn oma ook niet.

LUCAS: Ach wat, die oude broek is niet zo'n ramp. *(tot Mitchi)* Heb je je soms pijn gedaan, jongen?

BETTINA: Ja zeg, moet je nog medelijden mee hebben ook!

LUCAS: Wind je toch niet zo op vrouw. Moet je zien hoe ongelukkig het joch erbij staat. Vertel eens jongen, hoe heet je eigenlijk?

MITCHI: Mitchi, meneer. En mag ik nu weer gaan?

LUCAS: Wil je dan niet op je oma blijven wachten?

MITCHI: *(onzeker)* Eigenlijk wel, ja.

LUCAS: *(vrolijk)* Jij bent me d'r eentje zeg! *(kijkt schuin richting Bettina, die weer bij haar stand staat, zogenaamd fluisterend)* Heb je honger?

MITCHI: *(heftig knikkend)* O ja!

LUCAS: Lust je soms 'n knakworst?

MITCHI: *(opgetogen)* O ja! En limonade ook!

LUCAS: *(stopt hem wat geld toe, nikt op links)* Dan ga maar naar hiernaast, kun je daar op je oma wachten.

MITCHI: *(opgetogen)* Oh, dank u wel! *(na kort nadenken)* Nee, toch maar liever niet. *(wil het geld teruggeven)* Koopt u er maar een nieuwe broek voor.

LUCAS: *(strijkt hem door z'n haar)* Maak je daar maar geen zorgen over.

BETTINA: *(tot Anneke)* Hebt u dat gehoord? En zo gaat het nou altijd. Veel te goedmoedig!

OMA: *(onzichtbaar)* Mitchi, waar ben je gebleven? Als je niet meteen terug komt, zwaait er wat!

MITCHI: Owee, oma is in aantocht! Dan gaat het hier stuiven!

OMA: *(op van rechts achter, hijgend, met stok en handtas)* Bliksemse kwajongen, waarom ga je er steeds vandoor? Dit is de laatste keer, dat je je autoped hebt meegenomen! Als je me zo laat rennen, krijg ik vandaag of morgen nog 'n hartaanval! Dan ben ik dood en heb je niemand meer! *(laat zich op de stoel vallen, die bij de stand van Bettina en Anneke staat)* Neemt u mij niet kwalijk, ik moet even bijkomen. Ik ben overigens Sofie Langhout, de oma van die schavuit daar. *(heeft zakdoek tevoorschijn gehaald, veegt grof het zweet van haar voorhoofd)*

MITCHI: Oma, daar hebt u vandaag al driemaal uw neus in gesnoten!

OMA: Nou en? Bemoei jij je daar niet mee, snootap! (*snuit luidruchtig haar neus, veegt weer over haar voorhoofd*) Het zweet breekt me aan alle kanten uit! (*eventueel klandizie bij Marc*)

BETTINA: U zou er verstandiger aan doen hem dat gejakker met die autopod te verbieden. Mijn man heeft hij net z'n allerbeste broek in de vernieling geholpen.

OMA: O nee toch! (*tot Mitchi*) Je komt meteen hier, om je pak slaag af te halen!

MITCHI: (*benauwd*) Liever niet, oma.

LUCAS: (*doelt op de snackbar, samenzweerderig*) Vooruit, ga je knakworst en limonade halen! (*Mitchi vlug af in links, laat de autopod liggen, Lucas pakt hem en zet hem dan, grinnikend, ergens terzijde*)

OMA: U moet het de arme jongen maar niet al te kwalijk nemen. Hij zit meestentijds tussen vier muren en als hij er dan eens uit mag, weet hij geen maat te houden.

ANNEKE: (*tot oma*) Wilt u soms een kop koffie? Ik heb een thermoskan bij me.

OMA: Nee maar, juffrouw, dat is erg vriendelijk van u.

MARC: (*kijkt over het klerenrek heen*) Ik heb helaas niets te drinken bij me.

ANNEKE: (*schenkt koffie in plastic bekertje*) Dat is dan "uw" probleem.

BETTINA: (*terzijde*) Och kom, zo hardvochtig kunt u toch niet zijn. Moet u zien hoe verlangend hij staat te kijken.

ANNEKE: (*schenkt nog een kop, zet die op de tafel van Bettina*) Maar ik zal 'm echt niet gaan brengen! (*Mitchi inmiddels terug uit snackbar, met zakje, waarin knakworst, alsmede 'n glas limonade, gaat daarmee aan n tafeltje zitten en begint te genieten*)

MARC: (*komt eraan, vriendelijk*) Ha, dat is toch wel aardig van u, juffrouw eh... ik heb voorheen helaas uw naam niet verstaan.

ANNEKE: Ik kan me ook niet herinneren, dat ik 'm in uw richting genoemd heb.

LUCAS: (*er inmiddels bijgekomen, tot Bettina*) Zo te horen kunnen die twee elkaar niet pruimen. (*dan, vrolijk*) Brrr, koffie! (*grijpt 'n fles bier vanonder de tafel*) Dan blijf ik liever bij m'n eigen sapje!

BETTINA: Moet jij niet weer terug naar de zaak?

LUCAS: Ach wat, ons personeel kan zich heus wel zelf redden. *(tot oma)* Maar nu moet u me toch eens vertellen, waarom zit die jongen dan de meeste tijd tussen vier muren, zoals u zei?

OMA: *(slurpt haar koffie)* Och, dat is echt niet zo'n vrolijk verhaal. *(tot Bettina)* Maar zeg, u vindt het toch niet erg als ik nog even blijf zitten, hoop ik? Kopen doe ik echter niets, want dat kan ik me niet permitteren.

BETTINA: Blijft u maar rustig zitten en vertelt u ons uw verhaal.

MARC: *(staat er gezellig bij)* Dat is nou het interessante van zo'n vlooiemarkt. Men vindt er niet alleen een verzameling van oude, soms lang vergeten, rommel, met een enkele keer ook wel eens wat curiosa, maar er wordt ook met herinneringen gehandeld en vaak genoeg ook gaan er menselijk noodlot en tragedie over de tafel.

OMA: Ja, dat klopt inderdaad. En in mijn geval... weet u, ik bezoek sinds jaar en dag elke vlooiemarkt, maar dat is weer een heel andere geschiedenis. De tragedie met Mitchi echter, is gewoon triest. Hij is het zoontje van mijn dochter Mariëlle, en toen het arme kind stierf, hebben ze me de kleine jongen nog 'n paar maanden laten houden. Maar toen wist men bij de een of andere slimme instantie opeens, dat ik te oud was voor de opvoeding van een kind en hebben ze hem in een of ander tehuis gestopt.

ANNEKE: Dat is toch wel treurig zeg. En is daar echt niets tegen te ondernemen?

MARC: Zwijg me toch van de tegenwoordige bureaucratie. Dat is iets alsof je tegen 'n betonnen muur loopt. Voor hen, die daar deel van uitmaken, bestaan geen individuen meer, alleen maar akten. Alles is geregeld in kant en klare wetten, en zit verborgen achter paragrafen, zodat ze niet hoeven te denken en er dus ook niets fout kan gaan.

OMA: Een familie moet hij hebben, de jongen, zo stond het tenminste in een brief, omdat een oude grootmoeder hem "geen met zijn behoeften gelijke tred houdende opvoeding kan geven". Die zin heb ik van buiten geleerd. *(triest)* En nu mag hij me af en toe eens komen bezoeken. Dan kan ik hem even verwennen, maar als hij weer terug moet, staat ons het huilen alletwee nader dan het lachen.

Als u het hele stuk wilt lezen dan kunt u via www.toneeluitgeverijvink.nl de tekst bestellen en toevoegen aan uw zichtzending.

Voor advies of vragen helpen wij u graag.

 info@toneeluitgeverijvink.nl

 072 5112407

TONEEL
UITGEVERIJ **INK**

“Samenspelen” is ons motto